

ната е каменна. Азъ би посвѣтовалъ и тебе да идешъ заедно съ нея. Ако ти и да си стара, но глѣдай какво ще да стане съ тебе, ако само крѣпостъта бѣде превзета съ пристѣпъ.

— Добре, каза командантшата. — Нека да бѣде така. Да испроводиме Маша; а мене и насѣдне ма не моли,—нѣма да ида. Нѣма за какво да са раздѣлямъ съ тебе на стари години и да търса гробътъ си отдѣлно отъ тебе въ чужда страна. Заедно да живѣемъ и заедно да умрѣмъ.

— И това е добро, каза командантинътъ. — Е, сега нѣма за какво да са бавимъ. Иди и стѣгни Маша за пѣтъ. Утре щомъ сѣмне ще да я испроводиме, ще да ѝ дадемъ и проводници, ако и да нѣмаме лишни хора. А дѣ е Маша?

— Отиде у Акулина Памфиловна, отговори командантшата. — Ней стана лошаво, когато чу за превземанieto на Нижеезерската крѣпостъ. Боя са да са не разболѣе. Господи владико, до какво доживѣхме!

Василиса Егоровна отиде да стѣгне дѣщеря си за пѣтъ. Разговорътъ на командантинътъ са продължаваше; но азъ въ нищо вече са не намѣсахъ и нищо не слушахъ. Мария Ивановна дойде доволно късно вечеръта блѣдна и жалостна. Ние вечеряхме мѣлчешката и станяхме отъ трапезата по-рано, нежели други пѣтъ. Като са простиохме съ семейството на командантинътъ, то си разотидохме по къщята. Азъ нарочно си заборавахъ саблята и вѣрнахъ са за нея: азъ предчувствувахъ, че ща да найда Мария Ивановна самичка. И наистина, тя ма посрѣшна на вратата и ми подаде саблята. »Прощавайте, Петаръ Андрѣвичъ! ми каза тя съ сълзи на очите. — Мене испроваждатъ въ Оренбургъ. Бѣдете живи